

Chỉ Còn Có Mẹ Với Anh

Tâm chùi hai tay vào áo blouse trắng, nhanh nhẹn đi sang phòng cấp cứu bên cạnh. Nàng thấy Nhân đang đứng bên chiếc giường sắt khám bệnh màu trắng. Trên giường có người nằm bất động dưới ánh đèn trắng xanh. Lại gần người yêu, ghé mũi vào cổ chàng hít mùi nước hoa đàn ông hiệu Fahrenheit mà nàng rất ưa thích, Tâm khẽ hỏi :

- Anh tính sao với cái xác này, anh Nhân ?

Tâm và Nhân là hai sinh viên nội trú của bệnh viện liên-xã tại một tỉnh nhỏ bờ biển Bắc-Âu. Họ là đồng nghiệp và cũng là người yêu của nhau. Mỗi khi tới phiên trực đêm, họ xin trưởng toán cho họ vào chung danh sách, để được gần nhau khi làm việc. Nhân không quay lại nhìn Tâm, mà khẽ nói cho nàng đủ nghe thấy :

- Người này mới chết được hơn một giờ. Xác hãy còn hơi ấm. Nhân điện chưa tắt hẳn ở tế bào tim.

Tâm mỉm cười ranh mãnh :

- Anh lại tính hù ông gác cửa mới chứ gì. Nhưng, người này chết thường do bệnh hoặc tuổi già, hay chết vì nguyên nhân đặc biệt, hờ anh ?

- Chết thường. Không có gì đặc biệt đâu. Đừng lo ! Thôi em ở đây. Anh chạy đi kiểm con mèo mọi khi của bác lao công ở cuối bệnh viện. Trong khi chờ đợi, em tháo dây buộc người chết, rút hết kim chích ở tay chân ra, sửa sang lại chiếc áo bệnh viện cho ngay ngắn giùm anh nhé. Anh sẽ trở lại đây trong mười lăm phút nữa.

Xác chết là một thiếu phụ trạc bốn mươi tuổi. Trên tấm bảng bệnh có ghi : Bệnh tim. Mặt xác chết chưa xanh hẳn. Mái tóc nâu xước ngược để lộ chiếc trán ngắn. Mắt nhắm nghiền. Hai dòng lệ khô chạy dài từ kẽ mắt xuống hai bên sống mũi khá cao. Miệng mím

chặt, môi dưới cong lên đẩy môi trên, hai mép trề xuống, mang lại vẻ nuối tiếc vô vãn. Bờ ngực phẳng, bất động. Bụng lép xẹp. Hai cánh tay để xuôi hai bên đùi thon thả với nửa dưới của cặp đùi lộ ra khỏi vạt áo bệnh viện. Hai đầu gối hơi co lên. Hai cẳng chân dài và đôi bàn chân nhỏ nhắn có ngón cong queo ghi tàn lực cuối cùng của người xấu số trước thân chết.

Tâm xoay giường cho cạnh bên trái hướng về cửa ra vào khép hờ. Ngoài cửa, bên trái là hai cánh cửa sắt sơn xanh đóng chặt, bên phải là hành lang chạy dài chừng mười thước trước khi gặp hành lang khác cắt ngang. Từ đó đi về bên trái là hướng nhà xác, đi về bên phải là tới quây của người gác bệnh viện khuất sau tường hành lang. Trước khi đến quây của người gác một quãng, có cái cửa kính trên gắn tấm bảng sắt ghi ba chữ "Phòng Thí Nghiệm". Phòng này có cửa thông với phòng cấp cứu, chỗ có xác chết đang nằm trên giường. Qua khỏi quây sẽ tới cái cửa có hai cánh bằng sắt sơn xanh. Bên ngoài cửa là một hành lang nhỏ có cửa kính dày nhìn ra sân bệnh viện. Cửa này mở đóng bằng nút bấm theo hệ thống điện tử chạy từ trong quây.

Nhân từ hành lang ngoài đi qua phòng thí nghiệm vào phòng cấp cứu, tay ôm con mèo đen mắt xanh lè. Chàng kéo một chiếc bàn thấp tới gần giường có xác chết. Đặt con mèo cho hướng đầu về giường xác chết, hai tay vẫn giữ chặt con vật, Nhân hắt hàm ra hiệu cho Tâm. Nàng lẹ làng đi ra mở rộng hai cánh cửa phía trái giường xác chết, rồi đứng nấp bên ngoài cửa. Nhân "Suyt!" thật mạnh, bàn tay phải đập vào lưng con mèo, bàn tay trái đưa thẳng ra phía xác chết. Con mèo gào một tiếng sắc nhọn, nhún hai chân sau, nhảy vọt qua xác chết, chạy biến trong hành lang.

Xác chết ngồi vụt dậy, xoay người, tụt xuống đất. Hai chân loạng choạng, hai cánh tay giơ lên như lấy thăng bằng, xác chết đi từng bước ngắn và cứng ngắc về phía cửa. Khi xác chết vừa bước ngang thành cửa, Tâm ló đầu, xoay người đi nhanh về phía tay mặt. Xác chết giật mạnh một cái như được tiếp thêm điện, đi nhanh theo Tâm. Tới đầu hành lang, Tâm từ từ ngoẹo tay mặt một lần nữa, chạy lẹ về phía quây của người gác bệnh viện. Xác chết chạy theo. Tới cửa phòng thí nghiệm, Tâm lẹ làng đẩy cửa bước vào, đóng sập ngay lại. Xác chết sẵn trớn chạy luôn qua mặt cửa phòng thí

nghiệm, tới quây của người gác bệnh viện. Đó là một người đàn ông trung niên, tóc hoa râm, bụng phệ, đang đứng sau quây. Nghe tiếng chân chạy, hắn ta nghiêng đầu ngó ra. Hắn mở to hai mắt khi thấy trong ánh đèn Néon lạnh lẽo một thân hình ngất ngư, mắt nhắm nghiền, mặt mũi méo mọ xanh xao, hai tay giơ ra đằng trước, hai chân đi đất cứng đờ bước mau, xăm xăm nhào về phía quây ! Hắn ta la lớn :

- Đứng lại !

Xác chết vẫn sấn tới. Người gác bước ra khỏi quây, hai tay cầm hai đầu cây gậy, giơ ra đằng trước cản đường. Xác chết đâm sầm vào cây gậy, hai cánh tay ôm ngang eo người gác, đầu gục lên ngực hắn ta, mớ tóc nâu tung lên. Im lặng ! Người gác há miệng, kêu không thành tiếng. Hắn mất thăng bằng, ngã ngồi xuống đất. Xác chết đổ theo, đè lên người hắn, bất động. Sau nửa phút bàng hoàng, không thấy gì lạ, người gác vùng lên, đẩy xác chết sang một bên. Hắn lồm cồm bò dậy, loạng choạng ra đứng dựa vào quây, thở hổn hển. Đôi mắt hắn lạc thần hướng về xác chết nằm cong queo trên sàn đá cẩm thạch trắng xám.

Vừa lúc đó, hai sinh viên bác sĩ mặc blouse trắng đi tới. Một người Tâm xác chết, hỏi :

- Ai mang xác này ra đây ? Làm chúng tôi kiểm hoài ! Thôi, ta chịu khó khiêng để vào nhà xác cho yên chuyện đi.

Nam sinh viên nắm hai nách xác chết. Nữ sinh viên cầm hai chân xác chết. Họ lanh lẹn mang xác chết đi, để mặc người gác trố mắt nhìn theo. Sáng sớm hôm sau, Nhân đưa Tâm về tận nhà bằng xe mô-tô Chào hỏi mẹ của Tâm xong, Nhân từ biệt Tâm, về nhà nghỉ, để chiều còn vào bệnh viện làm việc. Mẹ của Tâm dọn quà sáng cho con gái ăn. Trong khi ăn, Tâm kể cho mẹ nghe sự đùa nghịch của nàng và Nhân đêm trước. Bà mẹ nghe xong, mừng yêu cô con cưng, kỷ niệm duy nhất của bà với người chồng quá cố :

- Các con nghịch ngợm quá ! Coi chừng hôn ma nào thiêng nó báo oán cho thì chết đấy !

Tâm uống ngụm cà-phê sữa, chúm chím cười :

- Đó chỉ là cái xác không hồn, còn sót lại chút ít nhân diện. Làm sao mà trở lại báo oán được, hở mẹ ?

Bà mẹ chiều con gái, không trách móc nữa. Bà Tâm nhẹ nhàng

nói :

- Con ăn xong, ra nằm ghế xích- đu nghỉ. Mẹ sẽ nói cho con biết về quỷ nhập tràng.

Tâm thích thú gật đầu :

- Mẹ kể cho con nghe đi. Con thích những chuyện đó lắm. Hơn nữa, để coi có giống những điều con đọc trong sách hay không.

Trong bộ áo ngủ mỏng màu hồ thủy, Tâm nằm thoải mái gọn gàng trên chiếc ghế xích- đu Bà mẹ kéo ghế ngồi sát cạnh con gái. Bà âu yếm ngắm nàng một vài giây, rồi giơ cả hai bàn tay có ngón nhỏ dài ăm ắp vuốt tóc, sờ má, nắm hai bàn tay nhỏ bé mềm mại của con gái bà. Tâm ngược cặp mắt vô cùng triu mến, chiêm ngưỡng gương mặt phúc hậu của người mẹ thân yêu, mang thêm vài vết nhăn của thời gian. Nàng mỉm cười, từ từ khép lại đôi mi có hàng lông dài cong, tỏ ý rất sung sướng. Những cử chỉ này đã được hai mẹ con trao đổi với nhau từ khi Tâm còn thơ ấu. Tiếng bà mẹ êm dịu, ru hồn người con gái đã hơn hai chục tuổi mà chưa rời được mẹ :

- Mẹ thấy xác chết lần đầu tiên khi ông nội của mẹ mất. Cụ nằm như ngủ. Hai bàn tay chắp lại để trên ngực. Hai ngón tay cái được buộc lại bằng nhiều vòng vải trắng. Hai ngón chân cái của cụ để song song cũng được quấn kỹ lưỡng với nhau bằng sợi dây đỏ to bằng chiếc đũa. Ban đêm, cửa phòng để xác chết được khép kín, có mấy người con trai thức canh gác cẩn thận. Chó mèo trong nhà bị nhốt lại. Mẹ hỏi người lớn lý do phải buộc chân tay người mới chết, canh gác ban đêm, và nhốt chó mèo lại. Mẹ được trả lời : "Người mới chết dễ trở thành quỷ nhập tràng nếu có con vật nào nhảy qua Xác chết sẽ sống lại, đi đứng, chạy đuổi lung tung một chập trước khi ngã xuống chết luôn. Nhà nào có người thành quỷ nhập tràng bị coi là vô phước. Buộc chân buộc tay là làm cho xác chết sống lại không cử động được, và người nhà kịp thời kiểm chế xác chết sống lại đó."

Tâm ngắt lời mẹ :

- Xác chết cử động được chẳng qua là do điện từ con vật tiếp xúc quá gần với cơ thể làm gia tăng cường độ nhân điện còn sót lại ở thành ngoài trái tim. Cơ tim co giật, làm cơ thể hoạt động trở lại trong khoảng thời gian ngắn. Xác chết cử động, nhưng chẳng còn ý

thức được gì hết. Không phải ma quỷ đâu, mẹ à !

Bà mẹ vẫn kể đều đều :

- Tùy từng trường hợp chết mà quỷ nhập tràng phát tác khác nhau. Lành nhất là chết bệnh, chết già. Các loại xác chết khác, như chết vì tự tử, tai nạn, trúng gió, bị ám sát, tàn sát, vân vân... , đều có thể thành quỷ nhập tràng dữ dần hơn kém khác nhau.

Tâm hỏi, giọng hơi giễu cợt :

- Dữ dần như thế nào hở mẹ ?

- Quỷ nhập tràng thứ dữ rất mạnh, đuổi bắt người ta, làm cho người ta sợ quá bị mất trí hoặc đứng tim mà chết. Tuy nhiên, như vậy chưa dữ lắm đâu, con ạ.

- Có loại quỷ nhập tràng dữ hơn thế, hở mẹ ? Dữ nhất là loại nào, mẹ có biết không ?

Bà mẹ ngần ngừ, rồi nói :

- Người bị cưỡng hiếp chết mà thành quỷ nhập tràng là loại quỷ dữ nhất. Xác có quỷ nhập tràng nhập vào sẽ rất mạnh, đuổi theo, bóp chết người ta. Dao, buá, súng đạn không làm gì được.

Chiều hôm đó, Tâm vào bệnh viện, kể cho Nhân nghe những điều mẹ nàng cho biết buổi sáng. Nhân nghe xong, bảo người yêu :

- Chắc mình thôi không chơi nghịch kiểu đó nữa, em ạ.

Tâm lắc đầu quây quây :

- Cứ chơi. Sợ gì. Anh mà bỏ cuộc là em giận đấy !

Nhân nhìn vào mắt Tâm, nói nhỏ nhưng quyết liệt :

- Chơi như vậy ác lắm, em ạ. Mình chấm dứt đi.

Tâm vùng vằng :

- Đâu còn tri giác, cảm giác nữa mà ác ! Em cứ chơi. Anh không chơi, em sẽ kiếm người khác chơi với em !

Nói rồi, Tâm quay ngoắt đi, bỏ Nhân lại một mình. Chàng lắc đầu, thở dài ngao ngán. Quá thương người yêu, Nhân cuối cùng phải chiều theo ý nàng. Tuy nhiên, chàng cố tình cho nàng biết về những xác chết trong bệnh viện. Hơn nữa, chàng đập tay vào lưng con mèo mạnh hơn mọi khi, cho nó nhảy vọt cao quá khoảng tiếp xúc cần thiết để truyền điện cho xác chết. Kết quả là những xác chết đó không thành quỷ nhập tràng được.

Sau vài lần, Tâm để ý. Nàng bắt bẻ, ra lệnh cho người yêu :

- Anh chậm chạp và làm ăn không chính xác chút nào ! Anh phải

canh chừng phòng cấp cứu và nhà xác, để biết sớm những bệnh nhân hoặc nạn nhân qua đời. Anh phải vỗ thể nào cho con mèo nhảy sát vào xác chết mới được !

Trong các phiên trực đêm sau đó, hai sinh viên nghịch ngợm không có dịp gặp xác người mới chết. Tâm là người sốt ruột nhiều nhất. Một buổi tối, xe cứu thương chở vào bệnh viện nhiều nạn nhân của tai nạn xe hơi dồn cục trên xa lộ. Trong số các người bị thương, có ba người lần lượt tắt thở vào lúc nửa đêm. Thi thể họ được mang vào nhà xác để. Ngoài cửa nhà xác có bàn giấy của người canh gác. Tâm và Nhân vẫn kiểm được chìa khoá, lén vào trong bằng chiếc cửa xép ở cuối nhà xác. Dưới ánh đèn Néon nhợt nhạt của căn nhà xác lạnh bốn độ bách phân, các xác chết được phủ khăn trắng. Riêng ba cái xác chết vì tai nạn nằm song song trên ba chiếc giường sắt gần cửa lớn ra vào. Giường này cách giường kia độ nửa thước. Tâm mở khăn trùm xác ra. Đó là hai xác đàn ông và một xác đàn bà. Cả ba chỉ mang chiếc quần lót trên mình. Mặt mũi họ bị xẻ ngang xẻ dọc, máu đọng bết bết. Thân mình họ giập nát khắp nơi. Tứ chi vẫn còn nguyên.

Nhân định cho con mèo nhảy qua từng xác chết. Nhưng con vật nhảy vọt trên xác thứ nhất sang bụng xác thứ hai. Nó kêu lên hai tiếng, nhảy từ bụng xác thứ hai qua giường xác thứ ba, xuống đất, chạy ra cửa, chui qua hai cánh cửa hé mở, biến trong hành lang. Người gác bên ngoài mở cửa ngó vào. Nhân và Tâm ngồi thụp xuống. Ba cái giường rung động ken két. Ba cái xác choàng dậy, tụt xuống đất, lật đật bước ra phía cửa, ba cặp tay giơ lên cao.

Người gác hết hồn, lùi lại, la thất thanh :

- Ai kia ? Đứng cả lại !

Ba cái xác vẫn tiếp tục lô nhô bước tới. Người gác lùi lại, đóng xập cửa, hai tay hết sức giữ chặt hai cánh cửa. Một sức mạnh ghê gớm đẩy tung hai cánh cửa đập ngược vào tường bên ngoài rầm rầm. Người gác té lộn dưới sàn gạch. Ông ta vội chồm dậy nhìn lên. Ánh đèn hành lang sáng choang chiếu rõ mặt mũi, hình hài gớm ghiếc của ba con quỷ nhập tràng. Ông gác nhà xác lồm cồm đứng lên, chạy bán sống bán chết về cuối hành lang. Ba con quỷ huỳnh huých chạy theo. Người đàn ông vừa chạy vừa hô hoán :

- Cứu tôi ! Cứu tôi !

Vài y tá, bác sĩ, hiệp với người gác bệnh viện xông ra cản lối. Họ đều bị ba con quỷ đẩy văng vào tường. Chúng đuổi theo người gác nhà xác, dồn ông ta vào hành lang nhỏ cuối cùng dẫn ra sân bệnh viện. Cửa kính đóng chặt. Ông ta không thoát ra được. Ông quay lại, trợn đôi mắt thất thần trước ba con quỷ đang sấn tới. Sáu bàn tay cong queo chìa vào mặt nạn nhân. Ông gác nhà xác chột phá lên cười, rồi oà lên khóc thảm thiết. Ông đã phát khùng vì quá sợ. Người đàn ông đáng thương sụp xuống, dựa lưng vào cửa kính. Ba con quỷ vây kín người ấy. Chân chúng quỵ xuống từ từ. Ba thân hình trần trụi, phô bày ba cái lưng gập nát, máu đọng tím bầm. Bất động.

Các y tá, bác sĩ, và người gác bệnh viện ào ào chạy tới. Họ kéo ba xác chết sang một bên, lôi ông gác nhà xác ra khỏi đồng thịt nhầy nhụa. Ông ta mặt mũi nhợt nhạt, hai chân hai tay co giật liên hồi. Nhân viên bệnh viện vội khiêng ông ta vào phòng cấp cứu. Ba cái xác chết cũng được mang trở lại nhà xác, cột chặt vào giường.

Từ đằng xa, Tâm và Nhân đứng yên như tượng gỗ. Họ bắt đầu ân hận. Nhưng đã quá trễ. Bệnh viện đã náo loạn. Người gác nhà xác đã phát khùng. Ban giám đốc cho điều tra để biết nguyên do sự việc xảy ra. Lợi dụng không khí lộn xộn của bệnh viện, hai người cởi áo blouse, lên ra khỏi bệnh viện, mặc dầu mới ba giờ sáng. Nhân chở Tâm trên chiếc mô-tô, hướng về khu bờ biển. Họ không đội mũ dành cho người chạy xe gắn máy. Đường ban đêm vắng tanh. Đèn đường vàng khè chiếu ánh mờ nhạt xuống mặt đường. Hai bên đường là cây cối um tùm che khuất những căn nhà tối om.

Chợt hai người thấy tiếng xe gắn máy rồ mạnh xung quanh. Họ bị bao vây bởi một đám người cưỡi xe gắn máy, mặc quần áo da đen bóng, đầu đội mũ che kín mặt. Xe của Nhân và Tâm bị kèm cho đứng lại. Nhân nhảy xuống xe, định chống cự, bị một tên cao lớn đâm túi bụi, ngã xuống đất ngất đi. Hai tên du đãng lực lưỡng liệng Nhân và cái xe mô-tô vào bụi rậm bên đường. Tâm sợ quá, không kêu lên được. Nàng bị hai tên khác hùng hổ lôi kéo bắt ngồi sau một xe gắn máy to nhất đám với giàn đèn rất đặc biệt. Một tên nói tiếng Anh pha giọng ngoại quốc :

- Ngồi yên, theo bọn tao. Không sẽ chết !

Chúng đưa Tâm vào một căn nhà cũ tối om. Một đứa bám đèn pile

soi lỗi. Nàng bị ép bước trên các bậc thang, leo lên bốn tầng lầu. Ở đó, trong một gian phòng rộng, có lẽ là ô của bọn du đảng, đèn bật sáng lên. Điện đã được câu trộm từ cột đèn ngoài đường vào. Cả bọn bỏ mũ, cởi bao tay và áo dạ Tâm nhìn rõ mặt từng đứa. Chúng không phải người Á châu. Tên cao lớn nhất nắm xua tay cho sáu tên khác đi ra chờ tại một phòng ở títt đằng xa Nó hàm hè bảo Tâm :

- Mày phải để yên cho tao làm.

Tâm lấy hết can đảm nói :

- Anh làm xong, thả tôi đi nhé.

Tên kia lắc đầu, chỉ đám bạn đứng đằng xa :

- Phải cho cả bọn kia nữa.

Tâm chợt thấy cơn giận nổi lên trộn với niềm thất vọng, oán thù vô bờ bến. Nàng vùng vằng, định quay đi. Tên kia nắm lấy hai vai nàng, đẩy mạnh cho té ngửa xuống sàn nhà. Nó nói qua kẽ răng - Mày chống cự cũng bị cả bọn tao làm, rồi bị đập cho chết. Nằm yên sẽ sống !

Tâm nhắm mắt. Trong đầu nàng đã có quyết định tàn khốc cho cuộc đời nàng. Nàng giả vờ ngoan ngoãn gật đầu. Tên kia yên trí cưỡng hiếp nàng. Xong, nó đứng lên đi ra ngoài gọi đồng bạn, để Tâm nằm một mình. Nàng chờ nó đi ra cuối gian nhà rộng cách đó chừng hai chục thước. Nàng vùng dậy, chạy lẹ ra một cửa sổ. Nàng leo lên thành cửa, dầm đầu xuống dưới hè đường đầy gạch bể vụn ngổn ngang. Đầu nàng xuống trước, đập mạnh lên đồng gạch. Thân hình nàng lảo đảo. Bọn du đảng từ trên cao nhô đầu nhìn xuống. Chúng tắt đèn, xuống đường, nhảy lên xe, đi mất.

Trong đêm tối, xác của Tâm với bộ mặt đầm máu, nằm tro trọi trên đồng gạch. Có tiếng mèo gào thảm thiết. Tiếng chuột kêu chí chóe. Bóng con chuột to tướng bị con mèo trắng đuổi từ căn nhà cũ chạy ra. Con chuột nhảy qua xác chết của cô gái Á châu. Con mèo vọt tới, dẫm lên ngực xác chết, chạy theo con chuột. Xác của Tâm đứng dựng ngay lên như người máy vừa bị giật điện. Cô gái đã thành một con quỷ nhập tràng dữ dội, quái đản nhất trong huyền sử loại quỷ này.

Con quỷ mang tên Tâm giơ tay vuốt mái tóc bê bết máu. Nửa người trên của nó còn mặc áo veste đen thêu bông vàng. Nửa người dưới không một mảnh vải che thân. Nó quay người, đi trở lại căn nhà cũ,

trèo bốn tầng lầu, đến gian phòng lúc này. Lăn tay bật đèn, con quỉ kiểm dưới đất chiếc quần lót và quần tây mặc vào người. Mắt bên trái lòi ra, đeo lủng lẳng dưới mi mắt nhắm nghiền. Mắt bên phải còn nguyên, long lanh ánh đỏ sáng khác thường. Chiếc mũi vẹo sang một bên. Đôi môi vêu ra như hai miếng tiết heo, để hở hai hàm răng gãy nhiều cái. Hai gò má gồ cao. Một bên tai còn chiếc khuyên vàng. Con quỉ soi bóng trước mảnh gương bể gắn trên tường. Nó rên lên một tiếng đầy oán giận.

Ánh rạng đông le lói bên ngoài cửa sổ. Có tiếng người lao xao dưới nhà. Con quỉ Tâm bước ra cửa sổ ghé con mắt còn lại nhìn xuống. Bọn du đang trở lại và đang tìm kiếm, bàn tán om xòm.

- Chắc nó tỉnh dậy, đi mất rồi. Bằng không thì phải còn ở đây chứ. Như vậy càng tốt. Thôi, ta lên lầu ngủ đi. Thằng Tomaten về sau, ngủ sau.

Cả bọn khoá xe, lục tục lên lầu. Con quỉ Tâm đứng nấp sau một cánh cửa. Sáu thằng cởi mũ, gỡ tay, áo da, giày bottes. Mỗi tên kiểm một góc có sẵn nệm và mền, lăn ra ngủ. Như vậy còn thiếu thằng đầu đàn, là tên đã cưỡng hiếp cô gái vô phước. Con quỉ Tâm rời chỗ nấp, bước nhẹ lại gần đứa thứ nhất. Nó khom lưng, giơ bàn tay trái bóp cổ tên du đang đang ngủ. Tên này mở mắt, há miệng kêu không thành tiếng. Chụm bàn tay mặt lại như cái muống không lồ cứng như thép nguội, con quỉ thọc năm ngón tay qua sọ của tên du đang, lật một mảnh xương, móc ra nguyên bộ óc còn tươi vút xuống sàn nhà. Năm tên kia cũng chịu chung số phận. Chúng bỏ mạng trong âm thầm, mang cái đầu trống lỗng.

Con quỉ Tâm đứng lên, rít mấy tiếng đặc thảng. Nó chột nhìn quanh, rồi rên một tiếng đầy giận dữ. Còn thiếu tên thủ phạm. Con quỉ bước ra cửa sổ đứng chờ... ???... Nhân tỉnh dậy khi trời còn nhá nhem. Chàng vuốt tóc, sửa quần áo, đứng lặng yên cho hoàn hồn. Thấy có một mình, chàng biết ngay người yêu đã bị nạn. Chàng dựng chiếc xe mô-tô, ngồi lên xe đạp máy, đi vào tỉnh khai với cảnh sát cho họ điều tra, tìm kiếm người con gái bị du đang bắt cóc. Đoạn, chàng tới nhà Tâm báo tin dữ cho bà mẹ của nàng. Người mẹ đau khổ khóc lóc, vật vã, chết đi sống lại. Sau cùng, bà mặc quần áo, ra chợ Á châu mua vàng hương lên chùa cầu xin Trời Phật cứu mạng con gái bà. Bà van xin cả những linh hồn của các

xác chết bị con gái bà cùng tình nhân nghịch ngợm làm thành quỉ nhập tràng. Nhân đến thăm mẹ của người yêu nhiều lần để an ủi bà tạ Chàng nói :

- Con cũng có lỗi từng đảng với em Tâm nghịch ngợm xác chết của người tạ Nhưng con nhiều lần bàn với em Tâm chấm dứt trò chơi đó, mà em Tâm không chịu, còn doa. bỏ con tìm người khác chơi trò quỉ quái. Bây giờ, bác cũng như con phải chờ kết quả của nhà chức trách.

Cảnh sát khám phá ra căn nhà bỏ hoang ở tỉnh bờ biển Bắc-Âu. Họ thấy sáu cái xe gắn máy khoá để dưới nhà. Trên một căn lầu, họ khám phá ra sáu xác chết bị moi óc. Nhưng họ không thấy bóng dáng người con gái bị bắt cóc đâu, mà cũng chưa biết nguyên nhân của sáu cái chết ghê gớm kia. Cuộc điều tra cùng công tác tìm kiếm vẫn tiếp tục...

... Ban ngày, con quỉ Tâm lẫn khuất trong hốc đá của mỏm núi sát biển. Ban đêm nó mò ra tìm kiếm kẻ thù. Đó là thằng du đảng mang tên Tomaten. Thằng này có cái mũi thấp, nhọn, cặp mắt nhỏ gần nhau, cái trán ngắn, đôi môi dày, và mái tóc đen cứng như rễ tre Sau nhiều ngày quanh quẩn tìm kiếm, con quỉ Tâm không gặp tên kia để trả thù. Nó giận dữ, gầm rít điên cuồng mỗi khi đứng trong gian nhà, nơi mà nó đã bị cưỡng hiếp và nhảy lầu tự vẫn. Linh giác còn lại chỉ đủ cho con quỉ nhớ khuôn mặt kẻ thù để tìm kiếm.

Tên Tomaten biệt dạng. Có lẽ nó đã đi sang một nước khác, hoặc đã bị băng đảng nào đó thanh toán. Một buổi tối mưa gió, bóng hai người đội mũ che kín mặt, mặc quần áo da đen, cưỡi chiếc xe gắn máy rất to với giàn đèn đặc biệt chạy tới đậu xe trước căn nhà cũ gần khu bờ biển. Hai tên đó nhảy xuống xe. Một tên cao lớn khoá xe. Tên kia nhỏ bé. Hai tên theo nhau bước vào căn nhà, leo thang lên lầu bốn. Vừa giơ tay bật đèn trong gian nhà rộng, tên cao lớn bị hai bàn tay cứng như sắt quật ngã xuống sàn gạch. Không kịp kêu, tên đó bị kẻ tấn công thọc tay vào bụng, lôi mớ ruột gan, vứt ra xa Tên nhỏ bé quay phắt đi, chạy ra cầu thang, lao xuống như tên. Tên cao lớn nằm giãy giụa, đầu kẹt trong cái mũ bằng nhựa kín mít. Khi nó nằm bất động, kẻ tấn công, tức là con quỉ Tâm, lột mũ của nó ra. Đó là một tên lạ mặt, mắt trợn trắng, mồm há hốc ! Tên này chết

oan vì đã sử dụng xe gắn máy của tên Tomaten, không biết vì lý do gì. Con quỷ Tâm vùng đứng lên, ngửa mặt khuôn mặt gớm ghiếc, rít lên mấy tiếng đầy thất vọng... ??

... Tin tức nói về một người phái nữ, xấu như quỷ, mặc áo veste đen thêu bông vàng, quần tây, có sức mạnh khủng khiếp, đã hạ sát một thanh niên trong căn nhà cũ gần bờ biển bằng cách móc hết ruột gan, làm chấn động dư luận của cái tỉnh nhỏ bờ biển Bắc Âu. Cảnh sát tới nơi, bắt loa kêu gọi. Họ thấy người con gái xuất hiện trong khung cửa sổ với bộ mặt quái dị. Một cảnh sát chĩa súng bắn nhiều phát vào cô ta, nhưng cô ta không hề hấn gì. Cảnh sát thay phiên bao vây căn nhà đó đã năm ngày, nhưng chưa ai dám vào trong.

Nhân nghe tin, đến gặp bà mẹ của Tâm. Chàng cho bà ta biết tin, rồi bàn :

- Chiếc áo veste đen thêu bông vàng là món quà sinh nhật của con tặng em Tâm. Như vậy là em Tâm đã bị bọn du đảng hãm hại cho đến chết. Xác của em Tâm trở thành quỷ nhập tràng thứ độc dữ nhất. Con và bác hãy tới đó tìm cách giải thoát cho linh hồn em Tâm khỏi thân xác quỷ nhập tràng.

Hai người vội vàng đi tới phạm trường. Sau khi trình bày với vị chỉ huy cảnh sát, Nhân và bà mẹ của Tâm được phép lên lầu. Họ thấy con quỷ Tâm ngồi dưới đất tựa lưng vào tường. Nó rít lên một tiếng thăm nào khi thấy hai người. Bà mẹ lấy hết can đảm tiến lại gần. Bà ngồi thụp xuống bên cạnh, nhìn con âu yếm, giơ hai bàn tay vuốt tóc, sờ má, nắm hai tay con. Cử chỉ này bà đã từng làm bao nhiêu năm nay với Tâm. Con quỷ hé nụ cười thoa? mẫn, nhắm mắt lại. Nhân vội bước tới, ngồi một bên người yêu cũ, đặt vào tay nàng tấm khăn có nước hoa Fahrenheit. Con quỷ đưa khăn lên mũi. Nó rên rỉ nhỏ nhỏ mấy tiếng mang âm thanh quái đản vọng lên từ âm phủ nghe phảng phất giống mấy lời trần trối :

- Mẹ Ơi !... Anh ơi !...

Con quỷ cùng hai người trần ngồi yên như ba tượng gỗ.

Cõi chết mang theo hai hình ảnh. Cõi sống mất hẳn một oan hồn.

Sau đó là sự im lặng hoàn toàn.